Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 134 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**
X
X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. VRIJENS**
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2024 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 september 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 12 november 2024 met refertenummer 123021.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 juni 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers – drie broers – worden op 18 november 2021 in het bezit gesteld van een visum type C met het oog op gezinshereniging.

Op 14 juli 2022 dienden verzoekers een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van hun Franse stiefvader.
De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 9, 10 en 13 januari 2023 ten aanzien van de drie verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze beslissingen hebben verzoekers een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die de beslissingen heeft vernietigd bij arrest nr. 292 149 van 18 juli 2023.

De gemachtigde nam op 12 januari 2024 ten aanzien van de drie verzoekers wederom een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen stelden verzoekers geen beroep in bij de Raad.

Op 5 april 2024 dienden verzoekers voor de tweede keer een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van hun Franse stiefvader.

Op 30 september 2024 neemt de gemachtigde opnieuw drie beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekers ter kennis gebracht op 9 oktober 2024. Dit zijn de drie bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.04.2024 werd ingediend door:

Naam: M.
Voorna(a)m(en): S.
Nationaliteit: Pakistan
Geboortedatum: (…)
Geboorteplaats: (…)
Identificatienummer in het Rijksregister: (…)
Verblijvende te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene dient opnieuw een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn stiefvader K., M. H. (RR. (…)) van Franse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat de referentiepersoon K. M. het verblijfsrecht uitoefent als beschikker van voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in art.40, §4, 2°.

Art.40bis, §4, stelt dat "de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."

Ter staving van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon kan beschikken, legt betrokkene de volgende documenten voor:
- Attest Federale Pensioendienst op naam van de referentiepersoon (dd. 15.01.2024)
- Loonfiches van de moeder van betrokkene/echtgenote van de referent in het kader van een tewerkstelling bij (…) NV
- Arbeidsovereenkomst van de moeder van betrokkene in het kader van een tewerkstelling bij (…) NV alsook een aanvraag voor het bekomen van extra arbeidsuren (dd. 11.04.2022, 01.07.2022)
- Rekeninguittreksel van de referentiepersoon van de periode 30.09.2023 - 08.01.2024 en van 12.02.2024 - 28.03.2024
- Rekeninguittreksel van de moeder van betrokkene van de periode 01.10.2023 – 31.12.2023 en van 01.01.2024 – 28.03.2024

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat bepaalde inkomsten van de referentiepersoon of zijn echtgenote, L., H. ((…)) niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon: Ten eerste, uit het attest van de Federale Pensioendienst blijkt dat het pensioen van de referent deels bestaat uit een Inkomensgarantie voor Ouderen (IGO). Het IGO-bedrag is een vorm van financiële hulp die wordt toegekend aan ouderen die niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om

hen het minimuminkomen te waarborgen. Het wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd boven de 65 jaar hebben bereikt, en vanwege die leeftijd niet meer terecht kunnen bij het OCMW, maar wel behoeftig zijn. Het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de met artikel 3, 2°, van de wet van 27 januari 2017 "tot wijziging van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen" opgelegde verblijfsvoorwaarde voor het verkrijgen van de IGO een aanzienlijke vermindering vormde van het niveau van "bescherming inzake maatschappelijke dienstverlening". Het Grondwettelijk Hof heeft bovendien uitdrukkelijk gewezen op "het nietcontributieve karakter van het stelsel van de IGO, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd" (GwH 23 januari 2019, nr. 2019/006, overwegingen B.2.2, B.8 en B.9.6). Het is de bedoeling dat betrokkene aantoont dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt die net zouden voorkomen dat hij en zijn gezin ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Het IGO-bedrag is echter al een vorm van maatschappelijke dienstverlening waardoor het bijgevolg redelijk is dat omwille van de aard van de Inkomensgarantie voor Ouderen, het IGO-bedrag niet mee in rekening wordt gebracht bij de beoordeling van voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Ten tweede, uit de rekeninguittreksels van de referent en de echtgenote van de referent blijkt dat er naast het inkomen uit het pensioen en de tewerkstelling van mevrouw L., ook enkele andere inkomsten op de rekeningen te zien zijn, nl.: eenmalige stortingen, onregelmatige stortingen van familieleden/derden, een jobbonus, stortingen van het groeipakket. Deze inkomsten worden niet mee in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De al dan niet eenmalige stortingen van derden zijn namelijk niet regelmatig genoeg om mee in overweging te nemen. Bovendien worden verschillende stortingen gedaan door betrokkene zelf naar haar eigen moeder wat uiteraard contradictorisch is met het feit dat betrokkene net beweert ten laste te zijn van de referentiepersoon en haar moeder. De regelmaat van de jobbonus kan eveneens niet worden vastgesteld. Het is namelijk een eenmalige premie waarvan telkens herbekeken wordt of de referent ervoor in aanmerking komt en hoeveel dit bedrag dan zou bedragen. De jobbonus wordt daarom ook niet in rekening gebracht. Ten slotte wat betreft de stortingen van het groeipakket: uit de rekeninguittreksels kan niet blijken op welk kind (of kinderen) het groeipakket, i.e. de Vlaamse kinderbijslag, dat de echtgenote van de referent verkrijgt, betrekking heeft. Er kan enkel met zekerheid worden gesteld dat de kinderbijslag ongetwijfeld alvast bedoeld is voor A., M. M. ((…)), het enige minderjarige kind in het gezin. Of het groeipakket ook bedoeld is voor betrokkene en hoeveel dit bedrag dan zou bedragen, kan niet worden vastgesteld. De aard van deze laatstgenoemde inkomstenbron, laat dan ook niet toe het bedrag mee in overweging te nemen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Aldus dient besloten te worden dat de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon kan beschikken bestaan uit het werknemerspensioen uitbetaald door de Federale Pensioendienst, het loon van zijn echtgenote en een maandelijks pensioen uitbetaald door Frankrijk. Uit het attest van de FPD blijkt dat het maandelijks nettowerknemerspensioen 316,94 EUR bedraagt. Uit de loonfiches van de echtgenote blijkt dat het gemiddeld maandelijks nettoloon (incl. maaltijdcheques) 2241,38 EUR bedraagt. Uit de rekeninguittreksels van de referentiepersoon blijkt dat het maandelijkse pensioenbedrag vanuit Frankrijk 212,85 EUR bedraagt. Dit brengt het gemiddelde maandelijkse inkomen van de referentiepersoon op 2771,17 EUR. Aangezien er rekening dient gehouden te worden met het aantal familieleden ten laste van de referentiepersoon, dient besloten te worden dat de ter beschikking zijnde bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Immers, het bedraagt geen 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast én drie (meerderjarige) samenwonenden. De referent beschikt dus niet over 100% van inkomstenniveau onder hetwelke sociale bijstand kan worden verleend in dergelijke gezinssituatie.

In het geval de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, dient een behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. Het is de bedoeling dat aan de hand van de vaste en variabele kosten van de burger van de Unie alsnog kan worden vastgesteld hoeveel bestaansmiddelen de burger van de Unie met zijn gezin gemiddeld per maand besteedt. Op die manier kan de burger van de Unie mogelijks aantonen ook voldoende in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over die 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken.

De vaste en variabele kosten van het gezin kunnen gedeeltelijk afgeleid worden uit de voorgelegde rekeninguittreksels van de referentiepersoon en zijn echtgenote. Om een zo actueel mogelijk beeld te krijgen van de maandelijkse vaste en variabele kosten, baseren we ons op de drie meest recente volledige voorgelegde maanden van de rekeninguittreksels. Vervolgens blijkt dat de referentiepersoon maandelijks gemiddeld 1793,15 EUR uitgeeft aan vaste en variabele kosten (maanden 11/2023, 12/2023, 03/2024) en dat de echtgenote van de referent maandelijks gemiddeld 4080,42 EUR uitgeeft aan vaste en variabele kosten (maanden 01/2024, 02/2024, 03/2024). Het totaal aan vaste en variabele kosten gemaakt door de referent en zijn echtgenote bedragen dus 5873,57 EUR. Niets sluit uit dat ook de andere gezinsleden nog kosten maken met hun eigen bankaccounts waarover zij blijkens de rekeninguittreksels van de echtgenote van de referent wel degelijk beschikken. De behoefteanalyse toont dan ook aan dat de referentiepersoon niet kan rondkomen

met de ter beschikking zijnde bestaansmiddelen opdat hij zou kunnen voorkomen dat hij en zijn gezinsleden nog meer ten laste komen te vallen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De individuele behoefteanalyse, zoals voorgeschreven overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid kan niet in andere zin doen besluiten.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in (oud) artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van (oud) artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan (oud) artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van "*richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden",* van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van hun eerste middel, zetten verzoekers het volgende uiteen:
"2.1.1.
Dat verzoekers op 5 april 2024 een aanvraag hebben gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger op grond van artikel 40bis Vw.

Dat conform artikel 40bis, §2, 3° Vw. als familielid van een Unieburger worden beschouwd, de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

Artikel 40bis, §4 , eerste lid Vw. bepaalt verder dat de familieleden van een Unieburger het recht hebben de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij – indien zij zelf geen Unieburger zijn – de in artikel 41, tweede lid Vw. bedoelde voorwaarden vervullen.

Dat de referentiepersoon op 24 oktober 2010 een verblijfsrecht in België bekwam als werknemer en hij naderhand nooit een statuutswijziging heeft aangevraagd.

Dat gelet op het feit dat de referentiepersoon een verblijfsrecht bekwam als Unieburger-werknemer, er geen bestaansmiddelenvoorwaarde van toepassing is, zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 40bis Vw. en dient vernietigd te worden.

2.1.2.
Dat zelfs wanneer de referentiepersoon op heden als een beschikker van voldoende bestaansmiddelen zou worden beschouwd, gelet op het feit dat hij thans op pensioen is, de bepalingen van artikel 40bis, §4 Vw. (waarin gesteld wordt dat de Unieburger het bewijs dient te leveren van het hebben van een

ziekteverzekering en voldoende bestaansmiddelen) in casu niet van toepassing zijn, aangezien de referentiepersoon in het bezit is van een E+ kaart en de referentiepersoon dus over een duurzaam verblijfsrecht beschikt.

Dat verweerder dan ook onterecht een voorwaarde aan de wet toevoegt door het vereisen van voldoende bestaansmiddelen in hoofde van een Unieburger (al dan niet werknemer of beschikker van voldoende bestaansmiddelen) met een duurzaam verblijfsrecht.

Een dergelijke bestaansmiddelenvoorwaarde zou immers regelrecht indruisen tegen het Unierecht, wat blijkt uit de overwegingen 1, 2, 10 en 18 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Burgerschapsrichtlijn) die stellen :

(1) Burgerschap van de Unie verleent iedere burger van de Unie, binnen de beperkingen van het Verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten.

(2) Het vrij verkeer van personen is een van de fundamentele vrijheden binnen de interne markt, die een ruimte zonder binnengrenzen omvat waarin vrijheid is gewaarborgd volgens de bepalingen van het Verdrag

(10) Personen die hun recht van verblijf uitoefenen mogen [...] tijdens het begin van hun verblijfsperiode geen onredelijke belasting vormen voor het socialebijstandsstelsel van het gastland. Daarom dient het recht van verblijf van een burger van de Unie en zijn familieleden voor perioden van meer dan drie maanden aan bepaalde voorwaarden te zijn verbonden.

(18) Met het oog op de totstandbrenging van een effectief mechanisme voor de integratie in de samenleving van het gastland waar de burger van de Unie woont, mogen, wanneer het duurzame verblijfsrecht eenmaal verworven is geen voorwaarden meer worden gesteld."

2.1.3.
Ook de Burgerschapsrichtlijn bepaalt in artikel 1, punt a) en b), de voorwaarden voor de uitoefening van het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten door Unieburgers en hun familieleden, evenals het duurzaam verblijfsrecht in de lidstaten

Artikel 2 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt dat onder burger van de Unie verstaan wordt 'eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit' en somt vervolgens de familieleden van de Unieburger op, waaronder o.m. de echtgenoot (zoals i.c. verzoeker) vermeld wordt.

Conform artikel 7, lid 1 en 2 heeft iedere burger van de Unie het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven :

a) indien hij in het gastland werknemer of zelfstandige is;

b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt;

c) indien hij is ingeschreven aan een particuliere dan wel openbare instelling die door het gastland overeenkomstig de wetgeving of administratieve praktijk is erkend of wordt gefinancierd, om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen; en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, en hij de bevoegde nationale autoriteit – door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze – de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen beschikt om te voorkomen dat hij of zijn familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het gastland;

d) indien hij een familielid is van een burger van de Unie die voldoet aan de voorwaarden onder a), b) of c) en hij deze burger begeleidt of zich bij hem voegt

Dit verblijfsrecht strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, voor zover deze burger van de Unie voldoet aan de voorwaarden van lid 1, onder a), b) of c).

Artikel 14 bepaalt in lid 2, eerste alinea: "Burgers van de Unie en hun familieleden behouden het verblijfsrecht van de artikelen 7, 12 en 13 zolang zij voldoen aan de aldaar genoemde voorwaarden."

Terwijl artikel 16 stelt : "1. Iedere burger van de Unie die gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal op het grondgebied van het gastland heeft verbleven, heeft aldaar een duurzaam verblijfsrecht. Dit recht is niet onderworpen aan de voorwaarden van hoofdstuk III. 2. Lid 1 is eveneens van toepassing ten aanzien van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal in het gastland bij de burger van de Unie hebben gewoond."

Dat artikel 16, lid 1 van richtlijn 2004/38 bijgevolg uitdrukkelijk bepaalt dat het duurzame verblijfsrecht waarop iedere Unieburger die gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal op het grondgebied van het gastland heeft verbleven, niet onderworpen is aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, b van de richtlijn, nl. dat de Unieburger voor zichzelf en zijn familieleden moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen en een ziekteverzekering.

Bijgevolg mag in casu van de referentiepersoon niet geëist worden dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt aangezien hij over een duurzaam verblijfsrecht beschikt.

Ten overvloede preciseert overweging 18 van de Burgerschapsrichtlijn in dit verband dat 'met het oog op de totstandbrenging van een effectief mechanisme voor de integratie in de samenleving van het gastland waar de burger van de Unie woont, [geen voorwaarden meer mogen worden gesteld] wanneer het duurzame verblijfsrecht eenmaal verworven is"

Tenslotte kan tevens verwezen worden naar de Mededeling van de Commissie – Richtsnoeren betreffende het recht van vrij verkeer van EU-burgers en hun familieleden, punt. 9.1 in fine :

"Tot slot zij erop gewezen dat zodra een EU-burger het duurzame verblijfsrecht verwerft, de voorwaarden van artikel 7, lid 1, punten a) tot en met c), niet langer van toepassing zijn op de EU-burger, noch op diens familieleden, met inbegrip van de primaire verzorger van een mobiele minderjarige EU-burger die zelf geen EUonderdaan is".

Verzoekers verwijzen in die zin nog naar het arrest dd. 10 maart 2022 van het Hof van Justitie, C-247/20 en het arrest van het EVA-Hof dd. 26 juli 2011, zaak E-4/11 waarin eenzelfde standpunt werd uiteengezet.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van het Unierecht en de bepalingen van Richtlijn 2004/38/EG, zodat deze dient vernietigd te worden.

2.1.4.
Dat de Burgerschapsrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde.

Bijgevolg beroept verweerder zich ten onrechte op artikel 40bis , §4 Vw. teneinde van een Unieburger met duurzaam verblijfsrecht het bewijs van het hebben van voldoende bestaansmiddelen in het kader van gezinshereniging te eisen.

Dat, indien de Belgische wetgeving niet correct of niet toereikend zou zijn, particulieren een direct beroep kunnen doen op de bepalingen van de richtlijn (HvJ, 4 december 1997, C-253/96 t.e.m. C-258/96, punt 42; HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, punt 13).

Het betreft een verticale rechtstreekse werking die alleen geldt indien de lidstaten de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn (cf. RvS 27 maart 2012, nr. 218.657).

Gelet op het feit dat de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn prima facie onvoorwaardelijk zijn opgesteld alsook voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn, zodat de uitvoering ervan niet afhankelijk is van discretionaire uitvoeringsmaatregelen van de lidstaten. Indien de artikelen betreffende gezinshereniging met een Unieburger van de Vreemdelingenwet prima facie een verkeerde omzetting zouden vormen van deze richtlijn of ontoereikend zouden zijn, kan verzoeker zich beroepen op de rechtstreekse werking van de Burgerschapsrichtlijn en meer bepaald op de artikelen 16 en 18 van de Burgerschapsrichtlijn.

Elke in het kader van zijn bevoegdheid aangezochte nationale rechter is verplicht het gemeenschapsrecht toe te passen en de door dit recht aan particulieren toegekende rechten te beschermen, daarbij buiten toepassing latend elke eventueel strijdige bepaling van de nationale wet, ongeacht of deze van vroegere of latere datum is dan de gemeenschapsregel.

Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de EU uit te leggen en toe te passen, moet de rechter op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht, buiten toepassing laten, met name door een op

basis van een dergelijke bepaling gegeven individuele bestuurlijke beschikking nietig te verklaren c.q. te schorsen.

Hij moet daarvoor niet de voorafgaande opheffing via de wetgeving of enige andere constitutionele procedure vragen of afwachten (zie onder meer arresten van het HvJ van 22 juni 2010, Melki, C-188/10; van 11 januari 2007, ITC, C-208/05, van 9 maart 1978, Simmenthal, 106/77, van 5 oktober 2010, Elchinov, C 173/09, en van 17 november 2011, zaak C 434/10).

Bijgevolg dient, indien de Raad van oordeel zou zijn dat de Belgische wetgeving in strijd zou zijn met het Unierecht en/of het Belgisch recht ontoereikend zou zijn, de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn toepassen en de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.5.
Dat de bestreden beslissingen tenslotte manifest foutief gemotiveerd zijn door van de referentiepersoon, een Unieburger met duurzaam verblijfsrecht, voldoende bestaansmiddelen te eisen in het kader van een procedure gezinshereniging.

Immers, volgens de Burgerschapsrichtlijn is de voorwaarde wat betreft het hebben van voldoende bestaansmiddelen niet van toepassing op burgers van de Unie die een duurzaam verblijfsrecht verworven hebben.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest foutief gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.
Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

Dat de bestreden beslissingen dan ook dienen vernietigd te worden.

2.1.6.
Dat er tevens sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien verweerder het dossier van verzoekers op een onredelijke wijze beoordeeld heeft en niet is overgegaan tot een deugdelijk onderzoek van de feitelijke en juridische aspecten ervan.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat verweerder ook op dit punt in gebreke is gebleven.

2.1.7.
In ondergeschikte orde, indien de Raad van oordeel zou zijn dat verweerder wel een bestaansmiddelenvoorwaarde mag opleggen aan een Unieburger met duurzaam verblijfsrecht – quod certe non – dient rekening gehouden te worden met de persoonlijke situatie van de Unieburger, waarbij o.m. rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden dat ten laste is.

Artikel 40bis, §4 Vw. bepaalt immers dat het bewijs geleverd moet worden dat de referentiepersoon/beschikker van voldoende bestaansmiddelen over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden volledig dekt.

In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de Unieburger, waarbij o.m. rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden dat ten laste is.

Dat overeenkomstig artikel 50, §2, 6°, van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt:

6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet:
a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;
b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (…)".

Dat de referentiepersoon documenten heeft overgemaakt waaruit blijkt dat hij een Belgisch pensioen van de Federale Pensioendienst geniet, evenals een Frans pensioen, zodat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Aangezien er geen inkomensnorm in hoofde van de referentiepersoon wordt bepaald door de Vreemdelingenwet, noch bepaalde financiële middelen uit aanvullende bijstandsstelsels worden uitgesloten, geldt er dan ook geen enkele beperking qua herkomst of minimumbedrag van de bestaansmiddelen.

2.1.8.
Artikel 40bis, §4 Vw. bepaalt immers enkel dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om te voorkomen dat zijn familieleden ten laste vallen van het sociale zekerheidsstelsel.

De bestaansmiddelen van de referentiepersoon en zijn echtgenote (waarmee eveneens rekening dient gehouden te worden) zijn in casu meer dan voldoende om zichzelf en hun (stief-)kinderen te onderhouden, zodat de bestreden beslissingen artikel 40bis Vw. schenden en dit enerzijds door geen rekening te houden met de IGO van de referentiepersoon en anderzijds door te oordelen dat de referentiepersoon over onvoldoende inkomsten beschikt.

Artikel 40bis Vw. strekt er nochtans toe één van de fundamentele doelstellingen van de Unie te verwezenlijken, nl. het vrij personenverkeer.

Ook in het arrest van 3 oktober 2019 (HvJ, nr. C-302/18, X./Belgische Staat), bepaalde het Hof van Justitie dat de herkomst van de inkomsten, bedoeld in artikel 7nlid 1, c Gezinsherenigingsrichtlijn, niet beslissend, maar wel de stabiliteit en het toereikend karakter ervan.

Aangezien de referentiepersoon thans een verblijfsrecht in België heeft als werknemer, minstens als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en zijn inkomsten bijgevolg reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een positief onderzoek, vloeit hieruit voort dat de referentiepersoon effectief over voldoende bestaansmiddelen beschikt nu hijzelf anders geen verblijfsrecht zou hebben bekomen.

Dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt en aan de herkomst van deze bestaansmiddelen niet de minste vereiste kan gesteld worden, zodat de bestreden beslissingen artikel 40bis Vw. schenden wanneer gesteld wordt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voor het grootste deel uit IGO bestaan en dit een vorm van sociale bijstand is en hiermee geen rekening kan gehouden worden.
Dat de bestreden beslissingen dan ook een schending inhouden van artikel 40bis, §4 Vw.

2.1.9.
Dat de bestreden beslissingen ten onrechte opmerken dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende zouden zijn en geen 100% zouden bedragen van het leefloon voor een persoon met gezinslast en drie samenwonenden.

Dat verweerder echter ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het IGO dat de referentiepersoon maandelijks ontvangt en de inkomsten van de referentiepersoon bijgevolg slechts heeft bepaald op 316,94 EUR per maand, terwijl de referentiepersoon maandelijks daarbovenop nog een aanzienlijk bedrag aan IGO ontvangt.

Wanneer dit wordt samengeteld met het inkomen van zijn echtgenote, beschikt de referentiepersoon wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen om zijn stiefkinderen ten laste te nemen.

Zelfs wanneer uitgegaan wordt van de berekening van verweerder (en dus zonder het bedrag aan IGO en de andere inkomsten die de referentiepersoon ontvangt uit storingen van familieleden/derden, jobbonus, groeipakket), nl. een gezinsinkomen van 2.771,17 EUR netto per maand, is dit bedrag meer dan voldoende om verzoekers ten laste te nemen.

Het huidige bedrag leefloon met gezinslast bedraagt immers sinds 1 mei 2024 in totaal 1.741,29 EUR per maand (https://www.vvsg.be/kennisitem/vvsg/leefloonbedragen-1) en dus ruim 1.000 EUR minder dan waarover de referentiepersoon per maand beschikt.

Het gezin van de referentiepersoon beschikt dan ook over meer dan voldoende bestaansmiddelen om verzoekers ten laste te nemen.

Dat de bestreden beslissingen dan ook een schending behelzen van artikel 40bis Vw. en dan ook foutief gemotiveerd zijn.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg een schending inhoudt van de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67)."

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "*uiteenzetting van feiten en middelen*" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekers voeren in algemene termen de schending aan van "*richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden"* zonder te preciseren welke bepalingen van deze richtlijn ze precies geschonden achten. In zoverre is het eerste middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen zowel in feite als in rechte zijn gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat verzoekers onder meer moeten aantonen dat de referentiepersoon in wiens hoofde ze het verblijfsrecht hebben gevraagd, beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat ze tijdens hun verblijf ten laste zullen vallen van het sociale zekerheidsstelsel. Verweerder motiveert dat aan deze bestaansmiddelenvereiste in casu niet is voldaan. Evenmin wijst de behoefteanalyse uit dat de referentiepersoon met zijn bestaansmiddelen voldoende in het levensonderhoud van het ganse gezin kan voorzien.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers een inhoudelijke kritiek uiteenzetten ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissingen, voeren ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De schending van de bovenvermelde algemene beginselen wordt in casu onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[…]

3° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[…]

§4. De in § 2 bedoelde familieleden, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan de in artikel 41, §§ 1 of 2, bedoelde voorwaarden.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."

Artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet luidt:

"§4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij

ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."

In de bestreden beslissingen wordt in de eerste plaats vastgesteld dat de Franse referentiepersoon in België een verblijfsrecht heeft als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet. In dat geval vereist artikel 40bis, §4, tweede lid dat de Unieburger – in casu beschikker van voldoende bestaansmiddelen – het bewijs levert dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de derdelanders-familieleden die hem in België vervoegen, tijdens hun verblijf ten laste vallen van het Belgische sociale zekerheidsstelsel.

Verzoekers betogen dat hun Franse stiefvader echter een verblijfsrecht in België geniet sinds 2010 in de hoedanigheid van werknemer en hij nooit een statuutswijziging heeft aangevraagd. Aangezien de referentiepersoon een 'Unieburger-werknemer' is, geldt er volgens verzoekers geen bestaansmiddelenvereiste.

De Raad stelt vast dat artikel 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet vereist dat alleen de "*de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde burger van de Unie"* het bewijs levert dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. De *"in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde burger van de Unie"* zijn enerzijds de Unieburgers die voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (2°) en anderzijds de Unieburgers die zijn ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie te volgen (3°). Verzoekers kunnen dan ook worden bijgetreden waar zij aanvoeren dat er geen bestaansmiddelenvoorwaarde moet worden vervuld indien de Unieburger die zich laat vervoegen door zijn familieleden in het Rijk verblijft als werknemer, zelfstandige of werkzoekende.

Verzoekers kunnen echter niet worden gevolgd waar ze betogen dat de referentiepersoon sinds 2010 zijn verblijfsstatuut als 'werknemer' steeds heeft behouden. Uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon op 24 november 2010 een verblijfsrecht heeft verkregen in de hoedanigheid van loontrekkende, doch dat hij sinds 30 september 2012 niet meer tewerkgesteld is als loontrekkende, noch actief is als zelfstandige. Uit de stukken die bij de voorliggende verblijfsaanvraag werden gevoegd, blijkt dat de referentiepersoon inmiddels op pensioen is. Dit wordt door verzoekers niet betwist. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig was van verweerder om op het moment van de beoordeling van de voorliggende verblijfsaanvraag vast te stellen dat de referentiepersoon in het Rijk verblijft in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Verzoekers tonen niet aan dat de referentiepersoon op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen nog daadwerkelijk actief was als loontrekkende en hij zou moeten worden beschouwd als een Unieburger die in het Rijk verblijft als werknemer in de zin van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat dit al geruime tijd niet meer het geval is. Verweerder heeft louter onderzocht wat de feitelijke situatie van de referentiepersoon was – of hij nog werknemer of zelfstandige was – op het ogenblik dat hij een standpunt diende in te nemen aangaande verzoekers verblijfsaanvragen en dit om te kunnen bepalen welke wettelijk vereisten in casu van toepassing waren. Verzoekers maken voorts niet aannemelijk dat een burger van de Unie die reeds verscheidene jaren niet meer werkt en die inmiddels enige tijd op pensioen is volgens de Europese regelgeving toch als een werknemer of zelfstandige zou dienen te worden beschouwd, wanneer deze burger wordt vervoegd door een familielid. Aldus kan op basis van de beschikbare informatie niet worden gesteld dat verzoekers zouden zijn vrijgesteld van het vervullen van de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens argumenteren verzoekers dat de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet op de referentiepersoon van toepassing is omdat hij over een duurzaam verblijfsrecht en een E+ kaart beschikt. Verzoekers menen dat een Unieburger die in België over een duurzaam verblijfsrecht beschikt, niet hoeft aan te tonen dat hij aan de voormelde bestaansmiddelenvereiste voldoet in het kader van gezinshereniging met derdelanders-descendenten.

Verzoekers kunnen hierin niet worden gevolgd. Deze zienswijze gaat er immers aan voorbij dat in artikel 7.2 van de Richtlijn 2004/38/EG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) uitdrukkelijk is bepaald dat familieleden die geen burger van de Unie zijn slechts een recht op verblijf van meer dan drie maanden kunnen laten gelden in functie van de burger van de Unie die zij wensen te vervoegen voor zover is voldaan aan de in artikel 7.1 onder a, b of c gestelde voorwaarden. Er dient derhalve steeds te kunnen worden vastgesteld dat de te begeleiden of te vervoegen burger van de Unie een werknemer of zelfstandige is, of een Unieburger is die voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het gastland en die over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, of een Unieburger is die is ingeschreven aan een particuliere dan wel openbare instelling die door het gastland overeenkomstig de wetgeving of administratieve praktijk is erkend of wordt gefinancierd, om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen, die beschikt over een verzekering die de ziektekosten

in het gastland volledig dekt en die de bevoegde nationale autoriteit, door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze, de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen beschikt om te voorkomen dat hij of zijn familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het gastland.

Verzoekers verwijzing naar artikel 14.2 van de Burgerschapsrichtlijn, dat de voorwaarden bepaalt waarin een burger van de Unie of één van zijn familieleden een recht op verblijf behoudt, is in casu irrelevant. Er werd immers nooit vastgesteld dat verzoekers over een recht op verblijf van meer dan drie maanden zouden beschikken. De vraag of ze dit recht kunnen 'behouden' is derhalve niet aan de orde.

Bij hun verwijzing naar artikel 16 van de Burgerschapsrichtlijn vergeten verzoekers klaarblijkelijk dat in dit artikel louter wordt vastgelegd onder welke voorwaarden een burger van de Unie of een familielid van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 2.2 van deze richtlijn, een duurzaam recht op verblijf kan genieten. Het gegeven dat familieleden van een burger van de Unie die zelf niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, indien zij "*gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal in het gastland bij de burger van de Unie hebben gewoond*" – wat in casu ook niet het geval is –, zonder dat verdere voorwaarden mogen worden gesteld, een duurzaam recht op verblijf genieten, leidt niet tot het besluit dat er een vrijstelling is van de voorwaarden waaraan eerst moet worden voldaan om een recht op een verblijf van meer dan drie maanden te genieten, hetgeen een vereiste is om later aanspraak te kunnen maken op een duurzaam verblijfsrecht.

Verzoekers verliezen, met hun betoog dat geen bestaansmiddelenvereiste meer mag worden gesteld aan de burger van de Unie die reeds een duurzaam recht op verblijf heeft, uit het oog dat het recht op verblijf van hun Franse stiefvader niet in vraag wordt gesteld en dat het feit dat hij niet langer aan voorwaarden dient te voldoen om van een voortgezet recht op verblijf te genieten niet impliceert dat de bepalingen van de richtlijn die specifiek op hen van toepassing zijn niet langer zouden gelden. Hierbij moet nogmaals worden benadrukt dat in de Burgerschapsrichtlijn slechts in een recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt voorzien voor de descendenten van een burger van de Unie indien hij een familielid van een burger van de Unie is die voldoet aan de in artikel 7.1, a, b of c van deze richtlijn gestelde vereisten.

Het gegeven dat in overweging 18 van de Burgerschapsrichtlijn is aangegeven dat met het oog op het tot stand brengen van een effectief mechanisme voor de integratie in de samenleving van het gastland waar de burger van de Unie woont er geen voorwaarden meer mogen worden gesteld wanneer het duurzaam verblijfsrecht eenmaal is verworven, laat hier niet anders over denken.

In overweging 10 van de Burgerschapsrichtlijn is daarenboven aangegeven dat het recht van verblijf van een burger van de Unie en zijn familieleden voor perioden van meer dan drie maanden aan bepaalde voorwaarden mag worden onderworpen om er voor te zorgen dat zij tijdens het begin van hun verblijfsperiode geen onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandsstelsel van het gastland. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat deze overweging enkel betrekking zou hebben op de familieleden die samen met de burger van de Unie aankomen in het gastland of die deze burger vervoegen alvorens deze een duurzaam verblijfsrecht verwierf en niet van toepassing zou zijn wanneer een derdelander een burger van de Unie die reeds een duurzaam recht op verblijf heeft, wenst te vervoegen.

In zoverre verzoekers pogen hun argumentatie kracht bij te zetten door te verwijzen naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie), dient te worden geduid dat in dit arrest een standpunt wordt ingenomen omtrent het "*behouden*" – wat in casu hoe dan ook niet aan de orde is – van een recht op verblijf van een ouder van een minderjarig kind, dat burger van de Unie is en dat in een andere lidstaat van de Unie verblijft dan deze van zijn nationaliteit en een duurzaam verblijfsrecht heeft verkregen (cf. HvJ 10 maart 2022, C-247/20). Het Hof van Justitie overwoog dat "*met betrekking tot dit kind*" artikel 16.1 van de richtlijn 2004/38/EG geldt en het recht op verblijf "*niet onderworpen [is] aan de voorwaarde van artikel 7, lid 1, onder b), van deze richtlijn, die erin bestaat dat de betrokken burger voor zichzelf en zijn familieleden moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen en over een verzekering die de ziektekosten volledig dekt*" (randnummer 54). Het Hof van Justitie stelde "*met betrekking tot de ouder*" echter dat deze zich niet kon beroepen op "*artikel 16, lid 2, van de richtlijn 2004/38, dat bepaalt dat lid 1 van dit artikel ook geldt voor familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal in het gastland bij de Unieburger hebben gewoond*" (randnummer 56). Deze ouder is immers geen familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn, aangezien hij niet ten laste is van de burger van de Unie. Het Hof van Justitie oordeelde "*dat het [...] echter vaste rechtspraak is dat het duurzaam verblijfsrecht in het gastland dat de minderjarige onderdaan van een andere lidstaat ontleent aan het Unierecht, volgens artikel 21 van het VWEU moet worden geacht noodzakelijk te impliceren dat de ouder die daadwerkelijk zorgt voor deze minderjarige het recht heeft om met hem in de lidstaat van ontvangst te verblijven". De vrijstelling van de voorwaarden die in artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG zijn opgenomen geldt volgens het Hof van Justitie in dit specifieke geval – waarbij een*

meerderjarige derdelander een minderjarige burger van de Unie, die hem niet ten laste kan nemen, vervoegt, hetgeen een situatie is die niet is voorzien in de richtlijn 2004/38/EG – dus "krachtens artikel 21 van het VWEU" (randnummer 59). Het beschikkend gedeelte van dit arrest moet bijgevolg worden gelezen in functie van voormelde overwegingen. De Raad kan uit dit arrest niet deduceren dat verzoekers zelf – volwassen derdelanders die voorheen nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden werden toegelaten en die hun Franse stiefvader wensen te vervoegen – niet zouden dienen aan te tonen dat de burger die ze vervoegen werknemer of zelfstandige is of over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat ze ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het gastland.

Verzoekers verwijzen ook nog naar een standpunt dat werd ingenomen door het Hof van de Europese Vrijhandelsassociatie (hierna: het EVA-hof). De rechtsmacht van dit Hof is evenwel beperkt tot de drie lidstaten die deel uitmaken van de Europese Vrijhandelsassociatie. Voor de lidstaten van de Europese Unie verzekert het Hof van Justitie de eerbiediging van het recht van de Europese Unie bij de uitlegging en toepassing van de Verdragen (cf. artikel 19, eerste lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie) en er wordt niet aangetoond dat dit rechtscollege reeds oordeelde dat een familielid van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 2.2 van de Burgerschapsrichtlijn, niet aan de uitdrukkelijk door de Europese wetgever in artikel 7 van deze richtlijn vastgelegde voorwaarden dient te voldoen indien de te vervoegen burger van de Unie tot een duurzaam verblijf werd toegelaten. De argumentatie van het EVA-hof is daarenboven moeilijk verenigbaar met de overwegingen van het Hof van Justitie in het arrest *Alarepe en Tijani* (HvJ 8 mei 2013, C-529/11). In dit arrest stelde het Hof van Justitie immers aangaande artikel 16.2 van de richtlijn 2004/38/EG *"dat het begrip legaal verblijf dat in de bewoordingen „legaal [...] heeft verbleven"[…], moet worden opgevat als een verblijf in overeenstemming met de in deze richtlijn gestelde voorwaarden, in het bijzonder die van artikel 7, lid 1, ervan, en dat een verblijf dat in overeenstemming is met het recht van een lidstaat maar niet aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2004/38 voldoet, bijgevolg niet kan worden aangemerkt als een „legaal" verblijf in de zin van artikel 16, lid 1, ervan (arrest van 21 december 2011, Ziolkowski en Szeja, C-424/10 en C-425/10, Jurispr. blz. I-14035, punten 46 en 47)" (randnummer 35). In de richtlijn 2004/38/EG is dus voorzien in een getrapt systeem waarbij familieleden van een burger van de Unie slechts dienstig naar hetgeen is bepaald in artikel 16.2 van de richtlijn 2004/38/EG kunnen verwijzen indien er voor hen "noodzakelijkerwijs en tegelijkertijd een verblijfsrecht krachtens artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38, als familieleden die deze burger begeleiden of zich bij hem voegen, bestaat"* (HvJ 8 mei 2013, C-529/11, randnummer 36). Verzoekers kunnen dus niet nuttig naar artikel 16.2 van de Burgerschapsrichtlijn verwijzen of er rechten aan ontlenen indien ze niet eerst tot een verblijf van meer dan drie maanden werden toegelaten, wat, overeenkomstig artikel 7.2 van deze richtlijn, inhoudt dat ze een familielid zijn van een burger van de Unie die ze wensen te vervoegen en die voldoet aan "*de voorwaarden onder a), b) of c)*" van artikel 7.1 van dezelfde richtlijn.

Verzoekers betwisten verder "*in ondergeschikte orde*" dat aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet zou zijn voldaan. Ze stellen dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, hun stiefvader, en zijn echtgenote, hun moeder, ruim voldoende zijn om zichzelf en hun (stief)kinderen mee te onderhouden. Het gezinsinkomen bedraagt minstens, zoals in de bestreden beslissingen wordt gesteld, 2771,17 euro per maand. Dit is volgens verzoekers meer dan het huidige bedrag van het leefloon voor iemand met gezinslast, hetgeen 1741,29 euro bedraagt. Verzoekers volharden dan ook dat de referentiepersoon wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Ze betogen eveneens dat er rekening had moeten worden gehouden met de inkomensgarantie voor ouderen (IGO) die de referentiepersoon ontvangt. Ten slotte menen verzoekers dat aangezien de inkomsten van de referentiepersoon "*reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een positief onderzoek*" hieruit zou voortvloeien "*dat de referentiepersoon effectief over voldoende bestaansmiddelen beschikt nu hijzelf anders geen verblijfsrecht zou hebben bekomen*".

Wat de IGO betreft, wordt in de bestreden beslissingen het volgende gemotiveerd:

"*Ten eerste, uit het attest van de Federale Pensioendienst blijkt dat het pensioen van de referent deels bestaat uit een Inkomensgarantie voor Ouderen (IGO). Het IGO-bedrag is een vorm van financiële hulp die wordt toegekend aan ouderen die niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om hen het minimuminkomen te waarborgen. Het wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd boven de 65 jaar hebben bereikt, en vanwege die leeftijd niet meer terecht kunnen bij het OCMW, maar wel behoeftig zijn. Het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de met artikel 3, 2°, van de wet van 27 januari 2017 "tot wijziging van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen" opgelegde verblijfsvoorwaarde voor het verkrijgen van de IGO een aanzienlijke vermindering vormde van het niveau van "bescherming inzake maatschappelijke dienstverlening". Het Grondwettelijk Hof heeft bovendien uitdrukkelijk gewezen op "het nietcontributieve karakter van het stelsel van de IGO, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd" (GwH 23 januari 2019, nr. 2019/006, overwegingen B.2.2, B.8 en B.9.6). Het is de bedoeling dat betrokkene aantoont dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt die net zouden voorkomen dat hij en zijn gezin ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Het*

IGO-bedrag is echter al een vorm van maatschappelijke dienstverlening waardoor het bijgevolg redelijk is dat omwille van de aard van de Inkomensgarantie voor Ouderen, het IGO-bedrag niet mee in rekening wordt gebracht bij de beoordeling van voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon."

Dit motief ligt in lijn met de meest recente rechtspraak van de Raad van State. Wat de IGO betreft, stelde de Raad van State in Verenigde Kamers reeds duidelijk dat deze behoort tot de aanvullende bijstandsstelsels en geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Het betreft immers een minimuminkomen dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Het betreft in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers. De Raad van State wees er op dat ook het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de IGO, "*in tegenstelling tot het regime van de pensioenen, […] een residuair stelsel [is], dat een minimuminkomen waarborgt indien de bestaansmiddelen van de betrokkene onvoldoende blijken te zijn*" en heeft opgemerkt dat bij de berekening van het bedrag van de IGO rekening wordt gehouden met "*alle bestaansmiddelen en pensioenen, van welke aard of oorsprong ook, waarover de betrokkene of de echtgenoot of de wettelijk pensioenen, van welke aard of oorsprong ook, waarover de betrokkene of de echtgenoot of de wettelijk samenwonende waarmee hij dezelfde hoofdverblijfplaats deelt, beschikken, behalve de door de Koning bepaalde uitzonderingen*". Nog merkte de Raad van State op dat in hetzelfde arrest het Grondwettelijk Hof uitdrukkelijk heeft gewezen op "*het niet-contributieve karakter van het stelsel van de IGO, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd*" (GwH 23 januari 2019, nr. 2019/006, overwegingen B.2.2, B.8 en B.9.6) (RvS 16 februari 2021, nr. 249.844).

Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar ze voorhouden dat verweerder bij het berekenen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon rekening had moeten houden met de IGO die hij ontvangt.

Waar verzoekers blijven volharden dat de inkomsten van de referentiepersoon en zijn echtgenote wel degelijk voldoende zijn in het licht van artikel 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissingen wordt uitgegaan van een maandelijks gezinsinkomen van ongeveer 2770 euro. Nu vast staat dat met de IGO van de referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden en verzoekers geen kritiek uiten ten aanzien van het motief van de bestreden beslissingen dat de andere sporadische stortingen van familieleden of derden en het groeipakket niet meetellen voor het berekenen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, kan worden aangenomen dat het gezinsinkomen maandelijks inderdaad ongeveer 2770 euro bedraagt. Immers ontvangt de referentiepersoon een pensioen van ongeveer 530 euro in totaal per maand en verdient zijn echtgenote ongeveer 2240 euro netto per maand. Dit wordt niet tegengesproken door verzoekers. Artikel 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de referentiepersoon het bewijs moet leveren "*dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in §2 bedoelde familieleden* [in casu verzoekers] *tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk*". Dit artikel bepaalt verder dat er bij de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening wordt gehouden met de persoonlijke situatie van de Unieburger, waaronder de aard en de regelmaat van diens inkomsten alsook met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. Verweerder heeft te dezen gemotiveerd dat een maandelijks gezinsinkomen van ongeveer 2770 euro onvoldoende is om alle gezinsleden te onderhouden. Hij motiveert dat, gezien het aantal familieleden die ten laste zijn van de referentiepersoon, de beschikbare bestaansmiddelen daarvoor ontoereikend zijn. Dit komt de Raad niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor, aangezien de referentiepersoon en zijn echtgenote drie meerderjarige kinderen (de verzoekers) en één minderjarig kind ten laste zouden hebben. Verweerder stelt dat het gezinsinkomen van 2770 euro niet 100% van het leefloon van een persoon met gezinslast en drie meerderjarige samenwonende kinderen bedraagt. Dit blijkt verder ook uit de behoefteanalyse die verweerder heeft gevoerd. De maandelijkse vaste kosten van de referentiepersoon bedragen – volgens de voorgelegde informatie – ongeveer 1793 euro. De maandelijkse vaste kosten van zijn echtgenote bedragen ongeveer 4080 euro. Dit betekent dat het gezinsinkomen maandelijks ongeveer 2770 euro bedraagt terwijl de gezamenlijke vaste kosten maandelijks in totaal meer dan 5800 euro bedragen. Bovendien wordt hierbij geen rekening gehouden met de kosten die de andere gezinsleden maandelijks maken. Verweerder besluit op goede gronden dat de referentiepersoon niet kan rondkomen met de ter beschikking zijnde bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij en zijn gezinsleden ten laste zouden vallen van het sociale zekerheidsstelsel in België. De subjectieve overtuiging van verzoekers dat het gezinsinkomen wel degelijk voldoende is om in ieders levensonderhoud te voorzien, doet geen afbreuk aan het pertinente motief van de bestreden beslissingen dat het gezamenlijke inkomen van de referentiepersoon en zijn echtgenote maandelijks ongeveer 2770 euro bedraagt terwijl de gezamenlijke kosten maandelijks ongeveer 5800 euro bedragen. Verzoekers kunnen dan ook niet ernstig betogen dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voldoende zijn om te voorkomen dat verzoekers tijdens hun verblijf in België ten laste zouden vallen van het sociale zekerheidsstelsel.

Waar verzoekers aanvoeren dat de referentiepersoon in België reeds een verblijfsrecht geniet en zijn inkomsten al het voorwerp hebben uitgemaakt van een positief onderzoek zodat reeds vast zou staan dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt aangezien hij anders zelf geen verblijfsrecht

meer zou hebben, is hun betoog evenmin dienstig. Het gegeven dat de referentiepersoon – als Unieburger – in 2010 een verblijfsrecht in België bekwam in de hoedanigheid van werknemer, neemt niet weg dat wanneer deze Unieburger zich later wil laten vervoegen door de descendenten van zijn echtgenote, hij nog steeds moet voldoen aan de bestaansmiddelenvereiste die in artikel 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt bepaald. Bovendien wordt er bij het bestaansmiddelenonderzoek steeds rekening gehouden met de gezinslast van de Unieburger die ofwel zelf een recht op verblijf wil openen ofwel zich in het gastland wil laten vervoegen door zijn familieleden. Het feit dat er op een eerder tijdstip zou zijn geoordeeld dat de bestaansmiddelen van de Unieburger voldoende zijn om hem een verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen toe te staan, impliceert niet dat diezelfde bestaansmiddelen ook automatischer wijze voldoende zijn om zich te laten vervoegen door drie descendenten en te voorkomen dat deze tijdens hun verblijf in het Rijk ten laste zullen vallen van het sociale zekerheidsstelsel. Het betoog van verzoekers is dan ook niet dienstig.

Er kan, op basis van verzoekers' uiteenzetting, niet worden besloten dat verweerder geen deugdelijk onderzoek doorvoerde of dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt of dat verweerders argumentatie niet verenigbaar is met wat in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is bepaald of strijdig is met een norm uit de Europese regelgeving. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Ter adstruering van hun tweede middel, zetten ze uiteen als volgt:

"2.2.1.
Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven.

Dat, ten gevolge van de aan verzoekers betekende beslissing, verzoekers niet in België kunnen verblijven en zij hierdoor van Franse stiefvader worden gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op hun recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.
Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekers zijn de stiefkinderen van de referentiepersoon en wonen al jaren samen met hem. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.3.
Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.
Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissingen geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekers zijn de stiefkinderen van de Franse referentiepersoon en wonen samen met hem en hun moeder.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissingen zou zijn op het gezinsleven van verzoekers en de band met hun ouders en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissingen zijn dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissingen voor verzoekers en hun gezin teweegbrengen.

Bovendien houden de bestreden beslissingen geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissingen nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2.4.
Tenslotte werd door de bestreden beslissingen niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat zijn van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissingen put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekers erdoor ondergaan, zijn deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissingen dan ook een schending inhouden van artikel 8 EVRM en bijgevolg dienen vernietigd te worden."

3.4 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad merkt op dat de bestreden beslissingen een situatie van eerste toelating tot verblijf betreffen, nu verzoekers nooit eerder tot een verblijf van meer dan drie maanden in België waren toegelaten of gemachtigd. Deze beslissingen maken geen eind aan enig bestaand verblijfsrecht van verzoekers. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (*cf.* EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

De bestreden beslissingen omvatten geen verwijderingsmaatregel, zodat verzoekers het grondgebied niet hoeven te verlaten op grond van de bestreden beslissingen.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Verder merkt de Raad op dat verzoekers niet eerder tot een recht op verblijf werden toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat ze dienden te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekers blijkt niet dat de bestreden beslissingen hen verhinderden om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting. Het feit dat aan het verblijf van descendenten van Europese onderdanen voorwaarden worden gesteld, schendt op zich niet het recht op gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Een schending van deze bepaling kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van verzoekers, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. MOONEN